

BEGOÑA-KO ANDRA MARIA-RI

BEREN BURUNTZIALDIAN

I

Jatsi zaiteze or goitik gugana
ederto apaiñik, aingeruak;
geutar egiñik, Mariarentzat
alkartu daiguzan oiua.

¿Nok ustu detsue gaur zerua?
¿Zeiñek zerutu deusku lurra?
Zeu zauguz zerutzaillia, Maria:
Zeuretzat gure esker agurra.

Eztau lurtarrek Bizkaian artu
aginpeneko buruntzia.
Erregiña beti izan daigula
Begoña-ko Andra Maria.

Iñoz biotz-lurrun loigarririk
gugandik orra baleioa,
egapean garbi gordezue
guk opariko doechoa.

II

Maria gure ama,
andra ta Erregiña.
¡Ai beti geure artean
egon al baziña!

Luzaro zaukez geian

zerua edertuten;
goian bego irudia,
zagoz zeurori emen.

Gora bear badozu
laztan orrek igo,
gora gure biotza,
gorputza emen bego.

III

Aingeru, lagun kirmen zintzoak
gure malkoen giltzedunak,
udarik uda elaeak legez
zeru-lurretan zabiltzanak:
egun au egun illenartetik
egaz beioa zeuen aldran,
gure eguzkia itzalduezkero
zeuen eguzkia dakusan.

Urrezko itzakaz ezarrizue
zeruan Begoñan izena,
beren aurrean makurtu daien
Serafinak buru lerdena.

Gaurko egunaren urrezko ogean
etzun daiñean eguzkia,
goi ta beetarrok goretsi daigun
Begoña-ko Andra Maria.

AZKUE.